

СІЛЬСЬКИЙ ТУРИЗМ – ОДИН ІЗ ПЕРСПЕКТИВНИХ НАПРЯМІВ РОЗВИТКУ ПІДПРИЄМНИЦЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В УКРАЇНІ

Сенета З. Я., аспірант

Науковий керівник: Дубовіч І. А., к. геогр. н., доцент

Національний лісотехнічний університет України

Сільський туризму є новою формою підприємницької діяльності. Його можна віднести до сфери малого підприємництва, яке формує ринкове середовище у вітчизняному агропромисловому комплексі. Розвиток сільського туризму сприяє створенню нових робочих місць на селі, впровадженню останніх досягнень науково-технічного прогресу у малі форми сільськогосподарського виробництва і є важливим джерелом формування місцевих бюджетів й бюджетів селянських родин [1].

Сільський туризм можна вважати підприємництвом, оскільки власники садиб створюють додаткові робочі місця, цим самим зменшуючи безробіття на селі (для прикладу одне ліжко-місце забезпечує роботою у середньому 6-7 місцевих жителів). Надають послуги, пов'язані з проживанням і харчуванням, а також атракції пов'язані зі звичайним побутом сільського жителя (випіканням хліба, рибальством, збиранням грибів та ягід, вечері при вогнищі, участю у польових роботах та святкуванні та ін.) за певну плату, що і є прибутком для власників даної садиби [1].

Сільський туризм може сприяти вирішенню проблем економічного та соціального розвитку окремих територій. Ефективне функціонування сільського туризму стимулює підвищення життєвого рівня в економічно відсталих регіонах та сприяє зменшенню міграції населення та залученню іноземних інвестицій, а також збільшує відрахування до бюджету та впливає на розвиток суміжних галузей господарського комплексу й підвищує рівень функціонування та розвиток наявної інфраструктури.

Сільський туризм сприяє розвитку малого і середнього бізнесу жителів сільської місцевості та дозволяє міським жителям відпочивати в природних умовах. Окрім того, він дає змогу розвивати знання щодо української культури і спадщини шляхом безпосередньої участі в сільському туризмі [3, с. 68].

Необхідність розвитку сільського туризму в Україні визначається такими чинниками:

- зростаючим попитом мешканців українських міст та іноземців на відпочинок у сільській місцевості;
- унікальною історико-етнографічною спадщиною українських сіл;
- багатими рекреаційними ресурсами;
- екологічною чистотою сільської місцевості;
- відносно вільним сільським житловим фондом для прийому туристів;
- наявністю вільних трудових ресурсів для обслуговування туристів;
- традиційною гостинністю господарів та доступною ціною за відпочинок;
- можливістю надання комплексних додаткових послуг з екскурсій, риболовлі, збирання ягід і грибів, катання на конях тощо [4, с. 183].

В Україні фізичні особи (власники особистого селянського господарства), які здійснюють діяльність у сфері сільського зеленого туризму, оподатковуються податком з доходів фізичних осіб на загальних підставах у порядку, передбаченому розділом IV Податкового кодексу України за ставкою 18 % від бази оподаткування [5].

За українськими законами надавати послуги у сфері сільського зеленого туризму можуть як фізичні особи-підприємці, так і фізичні особи, які не є суб'єктами підприємницької діяльності. Фізичні особи – власники або орендарі індивідуальних засобів розміщення зобов'язані подавати у визначений законодавством термін органу податкової служби декларацію за встановленою формою про дохід, отриманий від надання таких послуг, вести книгу реєстрації [5].

Варто зауважити, що попри добровільну катетеризацію садиб, в Україні Державна служба статистики проводить збір та аналіз інформації, у т.ч. про підприємництво у сфері сільського туризму. Звіт «Коллективні засоби розміщування в Україні» (форма № 1-КЗР (річна)), затверджений наказом Держстату України від 30.11.2012 р. №499, містить розділ VII «Сільський (зелений) туризм», в якому зазначено дев'ять показників, які характеризують діяльність агрооселі [6]. До них належать: місткість садиби, кількість розміщених осіб, площа садиби (у тому числі житлова), середня вартість одного людино-дня перебування, доходи від наданих послуг (без ПДВ і аналогічних платежів), витрати, кількість ночівель та кількість днів роботи.

Соціально-економічне значення розвитку сільського туризму для України полягає у тому, що він:

- стимулює розвиток селянських господарств, які займаються зеленим туризмом;
- сприяє розвитку місцевої інфраструктури;
- сприяє збуту надлишків сільськогосподарської продукції, збільшуючи додаткові прибутки селян і відрахування у місцеві бюджети;
- активізує місцевий ринок праці, підвищує зайнятість, заохочує сільську молодь працювати у сільській місцевості, понижуючи потребу в закордонному заробітчанстві;
- сприяє охороні туристичних ресурсів, насамперед збереженню етнокультурної самобутності українців;
- створює можливості для відпочинку незаможних людей;
- сприяє підвищенню культурного рівня мешканців села та підвищенню екологічної свідомості [7, с. 52].

Сільський туризм в Україні є видом підприємницької діяльності, спрямованої на надання якісних послуг з відпочинку у сільській місцевості та отримання доходів. Розвиток сільського туризму – це ефективний шлях покращення економічної, екологічної і культурно-побутової ситуації у сільських населених пунктах, один з напрямів підвищення доходів сільських жителів, охорони природи, збереження національної, культурної та історичної спадщини. Соціально-економічний розвиток сільських населених пунктів значною мірою залежить від стану розвитку сільського туризму, за допомогою якого здійснюється реалізація сільгосппродукції, покращується благоустрій та диверсифікація бізнес-процесів.

На сьогоднішній день існує ряд економіко-правових проблем щодо розвитку сільського туризму. Існуючі нормативно-правові акти не охоплюють ті кола відносин, які складаються між суб'єктами туристичної діяльності у зв'язку з появою нових видів туризму та розширенням меж їх організації.

Для успішного розвитку сільського туризму необхідно: забезпечити цю сферу належною державною політикою та правовим регулюванням; гарантувати соціальний, економічний та правовий стан щодо забезпечення прав і законних інтересів громадян та юридичних осіб України; забезпечити умови для об'єднання суб'єктів туристичної діяльності; забезпечити єдину уніфіковану систему, яка б містила дані агроосель з всіх регіонів України; забезпечити ефективне

міжнародне співробітництво України з країнами, що мають значний досвід успішного ведення бізнесу у сфері сільського туризму та ін.

Література.

1. Зелений туризм як різновид підприємницької діяльності в сільській місцевості [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://agroter.com.ua/2019/10/16/zelenyj-turyzm-yak-riznovyd-pidpryemnyczkoyi-diyalnosti-v-silskij-miszceivosti/>.

2. Герасимчук З.В., Лютак О.М. Регіональна політика транскордонного співробітництва: механізм формування та реалізації: монографія. Луцьк: Надстир'я, 2010. 188 с.

3. Костриця М.М. Сільський туризм: теорія, методологія, практика : монографія. Житомир: ЖДТУ, 2006. 196 с.

4. Алексеева Ю.В. Державне регулювання соціального туризму в Україні / Ю.В. Алексеева. Київ : Зб. наук. пр. НАДУ, 2009. Вип. 1. С. 182–191.

5. Заробити на зеленому туризмі [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://a7d.com.ua/novini/38892-zarobiti-na-zelenomu-turizm.html>.

6. Статистичний збірник «Колективні засоби розміщування в Україні» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.ukrstat.gov.ua>.

7. Черниш І.В. Конспект лекцій з дисципліни «Сільський та зелений туризм» для студентів напряму підготовки 6.140103 «Туризм» / І.В. Черниш, А.О. Глебова, В.М. Маховка. Полтава: ПНТУ, 2015. 101 с.

ОСОБЛИВОСТІ ОБЛІКУ СЕРТИФІКАТІВ КЛЮЧА ТА ЕЛЕКТРОННО ЦИФРОВИХ ПІДПИСІВ НА ТОРГОВЕЛЬНИХ ПІДПРИЄМСТВАХ

Щемененко А. І., студентка

Науковий керівник: Уманців Г. В., к. е. н., доцент

Київський національний торговельно-економічний університет

На сьогоднішній день в умовах глобалізації та розвитку цифрової економіки, використання ЕЦП (електронно цифрового підпису) - електронного підпису, створеного за результатом криптографічного перетворення електронних даних[1] - стає невід'ємною частиною для